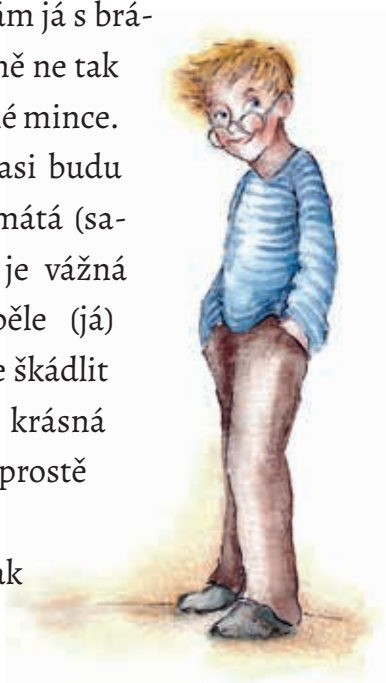

3. KAPITOLA

DRUHÁ STRANA MINCE

Však víte, jak se to říká. Když je něco téměř stejné, ale ne úplně. A takhle to mám já s bráchou. Jsme stejní, ale vlastně ne tak docela. Jako dvě strany jedné mince. Jedna se trošku mračí (to asi budu já) a druhá je věčně rozesmátá (samozřejmě brácha). Jedna je vážná a snaží se působit dospěle (já) a druhá vás bude poťouchle škádlit (jasně že brácha). Jedna je krásná (nepochybuje) a druhá... prostě brácha :)

Jmenuju se Kateřina. Jak mi říkají? No různě.

Ne všechno se mi zamlouvá, ale co už.

Pro někoho jsem Kačka, pro někoho Káča (hlupáci). Kateřina mi samozřejmě nikdo neříká. To se asi dalo čekat. Víte, jak se tohle jméno řekne anglicky? Katherine. Kathy. Cath. Slovensky Katarína. A taky Káťa, Kačenka, Katka, Kachna... Má spoustu podob. Mám teda stejně tolik tváří?

Hádejte.

Možné to je.

Ale já si stejně myslím, že mám jen jednu. Tu, na kterou se den co den po ránu dívám do zrcadla. Vyrostla jsem. Najednou si připadám skoro dospěle. Brácha tolik nevyrostl. Na jeho místě by mě to mrzelo, ale on si s tím hlavu neláme. Jak ho znám, ani se vám pořádně nepředstavil.

Říkáme mu Luky. Ale jmenuje se Lukáš.

Jsme dvojčata – to vám asi došlo.

Kdo se narodil první? A záleží na tom?

Ta rozumnější jsem odjakživa já. A on je smíšek. Věčný neposeada. Někdo, na koho se musí dohlížet.

A to dělám samozřejmě já. No a maminka. A táta – někdy.

Teď se to změní. Po prázdninách půjdu do nové školy. A Luky zůstává v té staré. Na jednu stranu se těším jako blázen (jo, vím, že o mně brácha tvrdí, že jsem blázen) a na druhou si dělám starosti.

Jak to brácha sám zvládne?

Už tam nebudu, kdyby mě potřeboval. Bude si muset poradit sám.

Možná je načase si od sebe maličko odpočinout, protože odmala jsme neustále spolu. Pořád, pořád. Ten druhý je zkrátka hnedle vedle.

Stejně se jmenuje i divadlo mého táty, víte?

Takže to je docela úsměvné přirovnání, ale vlastně i fakt. Jsme pořád spolu, brácha a já. Od chvíle, co jsme se v mámině bříšku začali vyvíjet. Co jsme do sebe kopali a odstrkovali se, abychom měli víc místa.

A tak to je i v životě. Někdy do sebe obrazně řečeno kopeme, odstrkujeme se, protože potřebujeme prostor. Ale vždycky se k sobě zase vrátíme.

Jeden bez druhého se prostě cítíme osaměle.

Brácha to klidně přizná, já ne. Hraju si na drsňačku. Možná taková i jsem. Protože na rozdíl od něj jsem už skoro dospělá, no ne?

Brácha zůstane pořád dítětem.

A víte proč?

Je po tátovi.

Já jsem po mamince. Jen se na nás podívejte.

Když si stoupnu před zrcadlo a maminka se postaví za mě, jako by se odraz v zrcadle zavlhl a rozdvojit. Jako by ona omládlá a já jsem se do ní otiskla. Máme obě dlouhé, rovné, světle blondáté vlasy, které nám spadají někam pod lopatky. A modré oči. Já mám oči výraznější, ty maminciny jsou světlejší.

V létě nám v obličejí naskáčou pihy. Mám svoje pihy ráda, nestydím se za ně. Patří totiž ke mně stejně jako všechno ostatní. Jsme obě štíhlé a docela vysoké. Na svůj věk jsem vyšší než většina mých spolužaček.

Táta by řekl, že rostu do krásy.

Tvářím se rozpačitě, když to říká, ale v hloubi duše mě to samozřejmě vždycky potěší. Protože

chci být krásná. Ukažte mi holku v mém věku, která tohle nechce.

No jasně. Nevíte. Přesně to jsem si myslela...

Brácha je taky blondátek, v tomhle po tátovi není. Ten má vlasy hnědé.

Ale jinak je celý táta. I ty rošťárny má po něm.

Taky smysl pro humor. Já jsem spíš vážná, po mamince.

Takže se v podstatě doplňujeme. Když je mi smutno, on mě rozesměje. Když moc blbne, usměrním ho.

No to se mi teda ne vždycky podaří, to je fakt.

Ale snaha se mi upřít nedá.

Brácha ovšem poslechne, jen když chce. A chce se mu málokdy.

Divím se, že z něj ještě všichni nezešedivěli. Nejspíš se málo snaží :)

Takže to jsme my. Dva v jednom. Dvě strany jedné mince. Dva hnedle vedle.

Sourozenci.

Dvojčata.